

L'ESTAT CATALÀ

: BARCELONA :
12 MAIG DE 1918

SETMANARI DE INTRANSIGÈNCIA NACIONALISTA

Surt els diumenges

ANY 1 : NÚM. 2
10 cèntims

AVANTI!.....

Poques vegades un periòdic modest, redactat per humils plomes gens ensinestrades en la difícil art d'escriure, apareixerà a la palestra i, sense cap mena de propaganda, se n'endurà l'esclatant triomf que assolí el primer número de L'ESTAT CATALÀ.

Aquí no hem de mentir. L'ESTAT CATALÀ sortí al carrer i en poques hores no en restà un sol exemplar ni als quioscs ni a la Redacció. Altre cop haguérem de posar els motllos a la màquina i fer una nova edició doblant el primer tiratge. Aquesta segona edició, que apareixia el dilluns, fou també arrabacada dels quioscs en pocs moments.

La santa estridència, aquest parlar clar del qual tan assedejat estava el nostre poble, fastiguejat de tant «intel·lectualisme», de tanta ciència i—diguem—ho clar—de tanta por de rebre, és el que ens ha conduït al triomf.

Quan un poble esclau, damunt el qual pesa una llei barbre com la de jurisdiccions, no incorre constantment en els delictes en ella inclosos, o és que no vol ésser lliure, o és que no és prou mascle per a rebel·lar-se.

Així el nostre, que tot vol ésser amor vers Catalunya i que s'esmuny esmaperdut de la grapa del drac tirà que l'opremeix. On són els fills de la Pàtria catalana que vulguin erigir-se en fermes paladins de la seva llibertat? On són les joventuts àvides de sacrifici, freturoses de donar a Catalunya herois i martres, per a posar-los al costat dels martres i dels herois que han sofert i han caigut lluitant per la llibertat de Polònia, de Sèrvia, de l'Irlanda, de tots els pobles que han sigut prou virils i prou dignes per admirar al món amb llur sacrifici, ja que no han sigut fins ara prou forts per a vèncer?

Dià vindrà que aquests pobles es redimiràn per llurs pròpies forces o perquè el món es farà seva llur causa i Catalunya raurà encara arrupida al fons d'una presó perquè els seus fills no hauran sapigut omplir-les. I sonarà l'hora de la llibertat de tots els pobles i Catalunya, ansiosa de vida, la Catalunya de tants braus guerrers, veurà passar, irredetma encara, per davant les seves reixes, el llarc romiatge dels pobles vells retornats a la vida lliure en un món nou. I, eternament esclava, plorarà el record dels seus bons fills d'altre temps que l'havien estimat tant; d'aquells Roger de Flori de Llúria, Jaume el Conqueridor i Pere el Gran, i dels Fivaller, Tamarit, Clarís, Casanova, Bach de Roda i tants altres braus tanyes de l'arbre de la llibertat que no s'esgarrifaven pas com ho fan llurs afemellats successors d'ara al sentir parlar de donar la sang per la Pàtria.

Nosaltres hi parlarem clar. I us diem que, si darrera nostre hi trobem una joventut decidida que ens ajudi, la claretat de les nostres paraules ha de fer estremir de ira més d'una vegada les fibres patriotes del senyor fiscal.

El nacionalisme al món

El nou virrei d'Irlanda

El Govern anglès acaba de nomenar lord-lloctinent (virrei) d'Irlanda a M. French, generalíssim de les tropes britàniques en el front occidental de la guerra. Ve a substituir al dimissionari lord Wimborne.

També per al càrrec vagant de secretari-quefe dels afers d'Irlanda és estat nomenat M. Edward Shortt, membre de la Cambra dels Comuns, en lloc de M. H. E. Duke, actual Lord Justice of Appeal.

Aquests nomenaments giren entorn un assumpte, la resolució del qual interessa vivament al Govern anglès; l'extensió de la nova llei del servei obligatori a Irlanda.

M. French representa la tendència radicalment partidària d'aquesta extensió. En canvi M. Shortt n'és contrari, ja que a la Cambra dels Comuns votà contra el projecte d'extensió del reclutament obligatori a Irlanda.

Els propòsits del Govern anglès, són prou clars. Vol que de la convivència d'aquests dos elements en el Governament de l'Irlanda, en surti una fórmula, acceptada pels nacionalistes, que li permeti establir el servei militar a Irlanda.

Difícil ha de ser trobar aquesta fórmula. No és fàcil demanar el tribut de sang a un poble vexat i oprès quan no se li han fet concessions reivindicadores.

Per no haver volgut resoldre quan sobrava temps, la qüestió irlandesa, es troba ara l'Anglaterra amb aquestes dificultats. Ara reconeixen els seus errors i mancada del concurs del poble irlandès s'és apressurat a voler establir l'Home Rule.

Però no és aquesta una mida que pugui portar-se a cap corrent-cuitant. Ara mateix, després de nou mesos de deliberacions, la Convenció de Dublín no ha pogut donar altra resposta que exposar les aspiracions de les minories.

Més dificultats han de trobar-se encara, donada la rebeca actitud de intransigència dels Sinn Feiners, qui d'ençà del començament de la guerra han intensificat llur acció de prosselitisme i no pas inútilment. Potser fins i tot han augmentat des de la revolució de Dublín llurs estridències separatistes.

I és que l'Anglaterra, abans de llençar tan garridament i ardida l'afirmació de que lluitava per la llibertat dels pobles, havia de recordar-se que sota la seva grapa imperialista, n'hi havia un d'aquests pobles esclavitzats...

Catalanistes!...

CENACLE

Si creieu que som mereixedors d'ajuda per a continuar nostres campanyes patriòtiques entre les joventuts catalanes, feu que tots els vostres companys es fassin socis del Cenacle de «L'Estat Català», la qual cosa no els costarà sino una pesseta mensual i en canvi rebran nostres publicacions.

Vosaltres mateixos suscribiu-vos.

Dels nacionalistes que puguin fer-ho, exigiu que s'usoriguin per una major quota.

Himnes i cançonetes

Copiem de la ressenya que feu «La Vanguardia» de la festa dels Jocs Florals:

«Al salir los concurrentes un grupo de jóvenes entonó en el salón y en la puerta de la calle la canción de Los Segadores».

Cançión, eh? Tant mateix hi han peroidistes ben estúpits!...

Això de les cançons nosaltres ho deixem per als espanyols, sab? — La «Cançión del soldado» a vostès els escau a les mil maravelles. La «Marcha de Cádiz» no passa de ésser una cantarella més o menys. La mateixa «Marcha tonta», allò de «hombre, caramba, que cara tan estúpida que tiene el rey, parece un animal», no passa de ésser una de tantes tonades de cuplet de moda.

Els Segadors no. Els Segadors són quelcom més que tot això. Són l'Himne de un poble que protesta, que lluita, que es redimeix de l'esclavatge que l'ofega. Serà la cançó, si voleu, dels forts, dels mascles.

No és, no pod ésser el nostre Himne nacional el cant de l'opressió, un clam militarista, ni pod ésser tampoc el plany dels resignats, dels impotents qui tot ho esperen de la protecció (!) miraculosa de la Verge Maria. Les nostres cançons són molt de altra manera que aquestes tonades patriotes...

«Cançons» de aquestes com les nostres la vostra Espanya agònica no sab cantar-les, senyor reporter, de tonteries. I vós no les podeu comprendre; no us diuen res a vós nostres tonades: sou espanyoll!...

Deien que vindria!...

Vegérem aquestes comes per la rambla i ens diguérem: Una de dos; o és en Llapicera disfregat de rei o és un rei que sembla en Llapicera.

BREVIARI

ALGÚ ha dit que «L'ESTAT CATALÀ», dintre el nacionalisme, és partidista.—Res menys cert.

Creiem nosaltres que a la Pàtria se la fa gran unint els seus fills; mai dividint-los. Si quelcom ens raca en aquests moments, és la lluita establerta entre els diferents grups nacionalistes per qüestions que són de ben secundària importància al costat del nostre problema nacional.

No és que a nosaltres ens estranyin les divergències dels nacionalistes en afers polítics, religiosos o socials. Tot el contrari.—Però en el que és comú a tots, en laborar per la reivindicació de la personalitat catalana, cal que tots anem plegats.

Ni que volguéssim, els qui som nacionalistes veritablement podriem separar-nos. Tots junts hem de fer el mateix camí ja que perseguim una finalitat mateixa.

Unió en el que ens és comú, llibertat en el que ens separa, tal ha de ser nostra divisa.

I el que ens és comú a tots els nacionalistes és Catalunya.—Heu-se-la aquí nostra sola idealitat enfortidora. Catalunya serà eternament la concepció puríssima que ens porti avant vers el triomf.

I quan parlem de qüestions que no siguin precisament nacionalisme, serà també per Catalunya. Tothom qui per Catalunya vulgui contradir-les, trobarà sempre en aquestes planes ample espai per exposar ses idees.

Que, siguin del camp que es vulgui, aquestes planes estàn obertes constantment a tots els qui per la redenció de la Pàtria nostre lluiten.

JORDI

La reforma de la Llei Municipal

No hi ha dubte, que aquesta Memòria, que ha aprovat el nostre Municipi, és un pas, encara que molt migrat, vers un simulacre d'Autonomia Municipal, i per això n'hem de felicitar a la minoria Regionalista del nostre Ajuntament, com iniciadora d'aquesta millora, en el règim administratiu, de la casa comunal de la ciutat.

Aquest acord, és un graó més de l'escala, que està construint aquest partit, per a poder arribar a n'el cim dels nostres ideals... Però, quant costa; quanta comedia; i quantes combinacions i conxorxes no s'han de fer; i quantes moxigangues, d'actes públics, el nostre poble està obligat a fer i a col·laborar. Es senzillament dolorós haver de recórrer a n'aquesta mena d'actes cada vegada que ens proposem lograr una d'aquestes concessions, per a no dirne reconquestes de institucions, que ja quan Catalunya no dependia del domini de l'Estat espanyol, les tenia instaurades i eren l'orgull més elevat del nostre dret polític; eren l'expressió més fidel amb